

Literatura.

J. Wolf: „Die Branntweinsteuer“ (Tübingen 1884); Bernatzky: „Besteuerung des Branntweines“ (Viedeň 1900); týž: „Branntweinsteuer“ (Oesterr. Staatswörterbuch, sv. I, str. 636, Viedeň 1905); Dr. Drachovský: „Daň z lihu (Rozhledy XI); týž: „Zvýšení daně z lihu“ (Sborník věd právních a státních, II., 1902); týž: „Přehled finančního hospodářství s doplňky“ (Praha 1922); Dr. Myrbach-Rheinfeld: „Grundriß des Finanzrechtes“ (Branntweinsteuer 1916); Dr. Funk: „Základy přednášek z finanční vědy“ (Praha 1926).
Bohuslav Hák.

Daň z masa.

I. Všeobecný přehled. II. Předmět daně. III. Daňová sazba a způsob placení. IV. Definice masa. V. Splatnost daně. VI. Subjekt daně. VII. Vrácení daně. VIII. Porážky konané živnostníkem za někoho jiného. IX. Vymáhání a promlčení daně. X. Důchodkový dozor. XI. Trestní ustanovení a propadnutí zboží. XII. Vybírání daně v obecní režii. — Literatura.

I. Všeobecný přehled. Tato daň, postihující jeden z nejrozšířenějších předmětů denní spotřeby, trvá ve své podstatě již od r. 1829, kdy totiž byla zavedena patentem o potravní dani z 25. V. 1829, a to jak pro t. zv. „uzavřená města“, tak i pro venkov. Na venkově platili daň živnostníci z porážek dobytka (porážky soukromníků pro vlastní spotřebu nebyly zdaňovány). V t. zv. uzavřených městech vybírala se d. z m.

a) jednak z porážek, vykonaných uvnitř uzavřeného místa (s potravní daně na čáře), jednak

b) na čáře při dovozu živého dobytka a masa (včetně zabitého dobytka), a to z masa nepřihlízejíc k tomu, byla-li z něho venku již daň zaplácena, čili nic.

Pokud se týče sazeb, byla d. z m. na venkově podle zák. z 16. VI. 1877, č. 60 ř. z., odstupňována podle počtu obyvatelstva toho místa, kde bylo daň platiti, a to ve tří třídách I, II a III; na venkově vybírala se daň buď paušalováním (vyrovnáním se společností řezníků a ostatních živnostníků, podléhajících ve výběřčím okrese této dani), nebo propachtováním ve veřejné dražbě a teprve, nedošlo-li k vyrovnání nebo pachtu, byla daň vybírána ve státní režii podle sazebníku.

Za takového stavu věci neměla pak tato daň povahu ryzí spotřební daně, nýbrž byla jakousi výdělkovou daní, uvalenou na zmiňované živnosti, při čemž ještě (nehledíc k různým obtížím pro poplatnictvo a do-

zorí orgány, k několikerému zdanění atd.) výnos její byl pro státní pokladnu menší, než kdyby se byla vybírala tato daň podle sazby státními orgány.

V uzavřených městech vybírala se d. z m. jak z porážek, tak i z masa vždy podle zákonných sazeb.

Na Slovensku vybíraly d. z m. ponejvíce obce za pevný paušál, na kterém však, ačkoliv býval nepoměrně nízký a pro státní pokladnu nepříznivý, ještě prodělávaly.

Nyní platný zákon o d-i z m. (ze 14. IV. 1920, č. 262 Sb.), jenž nabyt účinnosti dnem 1. V. 1920, provedl v prvé řadě unifikaci dosavadních zákonných předpisů o zdaňování masa, jednak se zřetelem na venkov a uzavřená města, jednak vzhledem k bývalým zemím rakouským a uherským. D. z m. byla v uzavřených městech dříve jinak konstruována, kdežto novým zákonem byla pojata v rámec potravní daně na čáře v téže formě, jako d. z m. (viz též sazebník potravní daně na čáře k zák. č. 264 Sb. z r. 1920).

Zákon o d-i z m. vyslovil zásadu, že dani o základní sazbě 20 hal. z 1 kg podléhají veškeré porážky, tedy i t. zv. „soukromé“, vykonané pro vlastní spotřebu osobami, neprovozujícími živnostřeznickou, a že měřítkem daně jest váha dobytčete, případně masa. Tímto principem o daňové povinnosti stala se d. z m. skutečnou spotřební daní, kterou platí pak každý spotřebitel masa, ať je jím sám producent nebo kdokoli jiný (dělník, úředník, soukromník atd.). Konstrukce této daně je velmi zjednodušena, není tu zpravidla žádného předpisu daňového, nýbrž poplatník sám ji platí bezprostředně před porážkou složenkou poštovního šekového úřadu a není povinen konati žádných zvláštních ohlášek a záznamů. Podpůrně zavedeno je danění z kusu (podle sazeb, stanovených pro určité stupnice váhy). Daň se vybírá ve státní režii, obcím, v nichž porážky se konají ve veřejných jatkách a kde je zejména také postaráno o zdravotní dozor, může býti k jich žádosti svěřeno vybírání d-ě z m. ve vlastní režii za percentuelní odměnu.

Zákon o d-i z m. byl proveden vládním nař. z 26. IV. 1920, č. 263 Sb.

Počínajíc 1. I. 1921 byla s d-i z m. spojena též paušalovaná daň z obratu, jež se vybírá ve všech případech, kdy se vybírá d. z m.

Jakkoli předmětem d-ě z m. je zboží, pro výživu obyvatelstva velmi potřebné, přece je tato daň vhodným článkem stát-

ního rozpočtu, nejsouc při tom vzhledem k nízké sazbě pro spotřebitele nikterak tíživou, zvláště když ani nevykonává žádného vlivu na cenu masa.

Výnos d-ě z m. je preliminován ve státním rozpočtu pro rok 1928 částkou 96,500.000 Kč na venkově a v uzavřených městech částkou 23,500.000 Kč, úhrnem 120,000.000 Kč.

Maso je též podle zvláštních předpisů pramenem příjmů pro obce a to ve formě různých obecních dávek, jatečních poplatků, poplatků z dovozu masa a za zdravotní prohlídku a pod.

II. Předmět daně. D. z m. se platí:

1. z porážek dobytka v zákoně vyjmenovaného (jde tu o dobytek hovězí, skopový, kozí, vepřový, koně, osly a muly) a to i z porážek pro soukromou potřebu;

2. z dovozu zabitých zvířat těchto druhů a jejich částí z ciziny.

3. Z prodeje a odběru dobytka zabitého a masa syrového těchto zvířat těmi, kdož po živnostensku provozují prodej masa, neprokáží-li, že maso již bylo podle č. 1 nebo 2 zdaněno.

V uzavřených městech (s potravní daní na čáře) vybírá se d. z m.:

1. při vstupu přes čáru potravní daně z dobytka drobného (telat, hříbat, dobytka skopového a kozího a dobytka vepřového) a z masa, a

2. před porážkou z dobytka drobného, který se nachází v uzavřeném obvodu, a z dobytka velkého (býků, volů, krav, mladého dobytka hovězího, koňů, mulů, oslů); byla-li daň zaplacená již podle č. 1, odečte se zaplacená částka za podmíněk, stanovených v prováděcím nařízení.

Jako nejdůležitější titul zdanění dlužno vedle dovozu z ciziny vytknouti porážku, z titulu prodeje a odběru požaduje se daň jedině od živnostníka, jenž nemůže podati průkaz o zdanění platební nebo průvodní stvrzenkou.

Při tom je důležité, že porážka je podrobena dani i tehdy, když poražený kus nebo jeho část se vyveze z tuzemska do ciziny, rovněž není zákonného podkladu pro vrácení daně, doveze-li se do našeho celního území živý dobytek z ciziny, zde se porazí a pak v tomto stavu zase vyveze.

Zdanění masa možno prokázati jednak stvrzenkou o zaplacené dani (platební stvrzenkou), nebo stvrzenkou průvodní, vystavenou na podkladě platební stvrzenky nebo jiné průvodní stvrzenky orgánem, zákonem k tomu oprávněným. Maso, uložené

v živnosti, musí býti jedním z uvedených dokladů kryto a průkaz musí se přesně shodovati s masem, jehož zdanění má do svědčeti. Průkaz o zdanění masa, které je předmětem prodeje nebo odběru, uložen je jen živnostníkům a to jen ohledně syrového masa, soukromník je této průkazní povinnosti zproštěn.

Náležitosti těchto stvrzenek a oprávnění k vydávání průvodních stvrzenek stanoví prováděcí nařízení.

III. Daňová sazba a způsob placení. K zákonu o d-i z m. připojen je jako součást jeho sazebník, obsahující dvě části: Daň podle váhy a Daň z kusu.

Podle váhy činí d. z m. z 1 kg 20 hal., z masa připraveného a z masných výrobků činí daň 30 hal. z 1 kg. Přihlížeje k jednotlivým ustanovením zákona rozuměti je vahou při porážkách jen živou váhu, neboť zákon předpisuje výslovně daň z porážky a požaduje zaplacení její před porážkou, tedy v době, kdy možno zjistiti jen živou váhu dobytčete; zdaňování porážek podle mrtvé váhy zákon nepřipouští. Zdaňování zabitých kusů je předeepsáno jen při dovozu zabitého dobytka z ciziny, při případném zdaňování z titulu odběru nebo prodeje a při dovozu zabitých kusů do uzavřeného místa.

Sazebník d-ě z m. stanoví při placení této daně ze živých zvířat pevné srážky a to u koní a mulů polovinu živé váhy, u hovězího, skopového a kozího dobytka jednu třetinu, u telat a hříbat (do 25 kg živé váhy) a oslů jednu pětinu a u vepřového dobytka jednu desetinu; platí-li se dále daň ze zabitých telat a hříbat do 70 kg mrtvé váhy a ze zabitého skopového a kozího dobytka, vesměs v kůži, sráží se jedna desetina. Ustanovení o uvedených srážkách má ten účel, aby zaplacením daně byly kryty všechny k lidskému požívání způsobilé části dobytčete (tedy nejen maso, nýbrž i droby, sádlo a krev). Srážky, povolené pro živý dobytek, mají své odůvodnění ve vědeckých tabulkách F. Wolffa, obsažených v knize „Ztráty dobytka na váze při dopravě a výsledky porážek“ od V. Wegera.

Z kusu činí daň: Z dobytka hovězího 25 Kč, 50 Kč a 100 Kč (odstupňováním pevně stanovené živé váhy), z koní a mulů 25 Kč a 50 Kč (rovněž odstupňováním živé váhy), z telat a hříbat a oslů 12 Kč, z dobytka skopového a kozího 1 Kč, 2 Kč a 6 Kč (podle druhů tohoto dobytka a váhy jeňhat a kůzlat), z vepřového dobytka 2 Kč

až 36 Kč (odstupňováním živé nebo mrtvé váhy).

Spolu se zaplacením daně nutno ohlásiti jméno a bydliště toho, kdo k zaplacení daně je povinen, druh, množství a váhu dobytka nebo masa, poplatný úkon (na příklad porážku), o který jde, spolu s údajem, kdy poplatný úkon se koná. Zaplacení daně a spolu ohlášení děje se zpravidla zvláštními složnými lístky poštovního šekového úřadu, znějícími na konto příslušného zemského finančního úřadu. Vzorec těchto složných lístků je přesně předepsán.

Při dovozu masa z ciziny dlužno podati ústní nebo písemné ohlášení a daň zaplatiti u celního úřadu, odbavujícího zásilku; celní úřad potvrdí přijatou částku celní kvitančí, na které vyznačí údaje poplatníkovy.

Finanční správa připustila na základě získaných zkušeností, aby d. z m. mohla býti placena též u obecních úřadů v době, kdy poštovní úřad je zavřen a nepřijímá peněz.

Poplatníkovi jest zpravidla zůstavena volba, chce-li daň platiti podle váhy nebo z kusu. Podle váhy možno daň platiti tehdy, byla-li tato (t. j. živá váha) zjištěna způsobem, předepsaným v prováděcím nařízení. Při této volbě může jistě poplatník v konkrétním případě použití toho způsobu zdanění, který je pro něho výhodnější (zkušený živnostník v mnohých případech použije na př. placení daně z kusu u zvláště těžkých kusů). Přesnému zjišťování a potvrzování živé váhy při porážkách dlužno věnovati, jak se strany poplatníků, tak i dozorcích orgánů, zvláštní pozornost.

Finanční úřad může ostatně naříditi, aby d. z m. byla výlučně placena z kusu tam, kde sice pomůcky pro zjištění váhy jsou, kde však se váhy zneužívá ke zkracování daně; takovéto nařízení může býti vydáno buď pro jednotlivé živnostníky, nebo pro celou obec, na určitou dobu nebo do odvolání.

IV. Definice masa. Masem rozumí zákon dobytek zabíjící, v zákoně výslovně uvedený a veškeré jeho části syrové nebo připravené, jakož i veškeré masné výrobky z nich, pokud jsou k lidskému požívání způsobilé.

Kriteriem pro poplatnost masa takto definovaného je tedy způsobilost k lidskému požívání bez zřetele k tomu, k jakému účelu maso je určeno. Při dovozu masa z ciziny je pro posouzení zdanitelnosti rozhodným stav jeho v době celního řízení a při dopravě do uzavřeného území stav

jeho při vstupu do takového místa. Zákon rozeznává maso syrové a připravené, neuvádí však, které maso považovati je za připravené. Finanční správa zvláštním normativním vynesemím vyložila tento pojem v ten smysl, že za maso připravené dlužno považovati takové maso, které manipulací s ním předsevzatou přestalo býti masem syrovým (na př. pečením, uzením a pod.); nasolením se stává maso připraveným, je-li nasolení takové, že sůl vnikla do masa tak, že ji nelze domácími prostředky (omýváním) z masa vyloučiti a masu původní chuť vrátiti. Maso, solené prostě za tím účelem, aby bylo způsobilé k dopravě a nepodléhalo zkáze, zůstává zpravidla i nadále masem syrovým.

V. Splatnost daně. Daň jest splatná: 1. před porážkou (daň se platí nyní bezprostředně před porážkou složenkou poštovního šekového úřadu a poplatník není povinen konati žádných jiných ohlášení a záznamů). Výjimečně možno daň zaplatiti během 24 hodin po porážce, jde-li o t. zv. „nutnou porážku“, t. j. o porážku zvířete, jež by jinak následkem nemoci nebo úrazu zahynulo, aniž by bylo dosti času k tomu, by bylo vyhověno předpisům zákona co do hlášení porážky a zaplacení daně.

Obdobná úleva je příznána i pro porážky, konané z úředního nařízení (aby bylo čeleno dobytčím nákazám);

2. před vypravením z celního řízení;
3. před nabídnutím k prodeji, nebo před dopravením do živnostenského podniku.

VI. Subjekt daně. Daň je povinen zaplatiti: 1. při porážce, kdo porážku vykoná nebo dává vykonati (podle tohoto ustanovení nutno daniti i porážky t. zv. „domácí“, t. j. vykonané pro vlastní spotřebu osobami, jež neprovozují živnost řeznickou);
2. při dovozu z ciziny, kdo maso dováží nebo dovážeti dává;
3. při prodeji nebo odběru, kdo maso prodává nebo do živnosti dopravuje.

VII. Vrácení daně.

1. Za maso, vyvezené do t. zv. „uzavřených měst“. Jak naznačeno v hesle „Daň potravní na čáře“, vybírá se v t. zv. uzavřených městech (s potravní daní na čáře) a to v Praze, Brně a Bratislavě z dobytka a masa, podléhajícího d-i z m., potravní daň na čáře podle sazeb a ustanovení zákona o d-i z m. a to podle § 28 zák. o d-i z m. při vstupu přes čáru potravní daně z dobytka drobného a z masa a před porážkou z dobytka drobného,

kteřý se nachází v uzavřeném obvodě, a z dobytka velkého. Na čáře potravní daně vybírá se daň bez ohledu na to, zda dovezené zboží bylo již dříve zdaněno, na př. na venkově před porážkou.

Aby se však zabránilo dvojímu zdaňování téhož předmětu, bylo do zákona (§ 8 a 9) pojata důležité ustanovení v tom směru, že podnikatelé masných živností mají přímo nárok na vrácení daně za maso, které z vlastních porážek vyvezli do zmíněných míst (s potravní daní na čáře).

Podmínky pro toto vrácení d-ě z m. jsou v zákoně přesně stanoveny a to jak co do okruhu osob, jež mohou nárok na vrácení daně uplatňovati, tak i co do formálních náležitostí (uvedení výhrady vrácení daně, označení uzavřeného místa, zaplacení daně podle váhy, lhůta pro vývoz z venkova do uzavřeného místa, postup při vyřizování žádostí o vrácení d-ě z m.). Uvedená zákonná ustanovení o vrácení d-ě z m. byla od počátku účinnosti tohoto zákona různými normativními pokyny v zájmu usnadnění této agendy, zejména pokud se týče administrativního postupu zmírňována, v poslední době bylo však na základě získaných zkušeností nařízeno, že nutno v této věci trvati na přesném dodržování podmínek, stanovených zákonem (s výjimkou některých úlev rázu formálního).

2. Vrácení d-ě z m. pro nezpůsobilost k lidskému požívání. Další výjimku ze zásady, že zaplacená d. z m. se nevrací, připouští zákon tehdy, zjistí-li se ihned po vykonané porážce, že maso nebo část jeho není způsobilá k lidskému požívání; bližší podmínky stanoví prováděcí nařízení.

VIII. Porážky konané živnostníkem pro někoho jiného. Živnostníku, jenž koná porážku pro někoho jiného, je uložena povinnost (vyjímajíc případ porážky, konané z úředního nařízení), aby se přesvědčil o tom, že daň byla správně zaplacená a aby potvrdil svým podpisem platební stvrzenku. Takový živnostník ručí osobně i svým zřízencem za daň i případnou pokutu; stejně ručí i podnikatelé veřejných jatek za porážky v těchto jatkách kýmkoli konané.

IX. Vymáhání a promlčení daně. Nezaplacené daňové částky vymáhají se jako přímé daně.

O promlčení daně platí ustanovení zák. z 18. III. 1878, č. 31 ř. z.

X. Důchodkový dozor. Zákon ukládá všem masným živnostem (aniž uvádí ně-

jaké definice živnostenského podniku) povinnost ohlašovací a podrobuje je důchodkovému dozoru finančních orgánů. Bližší ustanovení o úpravě tohoto dozoru a o způsobu jeho zostření obsažena jsou v II. části zákona o d-i z m., jakož i v prováděcím nařízení. Tomuto dozoru podléhají také osoby soukromé, pokud ohlásily nějaký poplatný úkon, nebo pokud se o nich dozorcí orgánové důvodně domnívají, že takový úkon provedly, nebo pokud mají ve svých místnostech uloženo nezdaněné maso ve množství, přesahujícím jejich obvyklou domácí spotřebu.

Představení obcí jsou povinni spolupůsobiti při výkonu důchodkového dozoru finančních orgánů v tom směru, že jim zejména na požádání dovolí, aby nahlíželi do různých záznamů o vydávání dobytčích pasů, o zdravotní prohlídce, o porážkách a dovozu masa. Konečně i všem dopravním podnikům (zejména železničním a poštovním úřadům) uložena je zvláštní výkazní povinnost o dopravě dobytka a masa.

XI. Trestní ustanovení a propadnutí zboží. Přestupky zákona o d-i z m. stíhají se podle důchodkového trestního zákona (v Čechách, na Moravě a ve Slezsku platí v tom směru důchodkový trestní zák. z 11. VII. 1835, na Slovensku a v Podkarpatské Rusi zejména t. zv. „třicátkový řád“ z r. 1788 s instrukcí z r. 1842 a zák. čl. XI/1909).

Trestnost důchodkových přestupků promlčuje se ve třech letech.

Ustanovení důchodkového trestního zákona o nejvyšší výměře peněžitých trestů platí jen tehdy, uloží-li se místo peněžitého trestu, převyšujícího tuto výměru, trest vězení. Zvláštní zmínky zasluhuje ustanovení zákona, že živnostníkovi může býti na žádost finančního úřadu odňato i živnostenské oprávnění tehdy, vykoná-li proti ustanovením zákona neohlášenou a nezdaněnou porážku.

Maso, uložené u živnostníka jinde, než-li v ohlášených místnostech, nebo maso, jehož zdanění není prokázáno, může býti prohlášeno za propadlé bez ohledu na to, komu patří a zavede-li se proti určité osobě trestní řízení.

Totéž platí o mase, pocházejícím z porážek vykonaných soukromíky nebo z ciziny.

XII. Vybírání d-ě z m. v obecní režii. Jak shora naznačeno, nezná nynější zákon o d-i z m. dřívějších systémů vyrovnávání, propachtování a pod., nýbrž dává zásadně

d. z m. vybíratí ve státní režii. Jediná odchylka od tohoto principu spočívá v tom, že obcím může býti svěřeno vybírání této daně podle týchž pravidel, podle kterých se tato daň vybírá státní finanční správou, a to za náhradu, nepřesahující 10% vybrané daně (v rámci této výše je t. č. tato odměna podle hrubého výnosu d-ě z m. s jednotlivými obcemi upravena). Povolení k vybírání d-ě z m. v obecní režii vázáno je na celou řadu podmínek (zejména konají-li se veškeré porážky v obvodu obce na veřejných jatkách, obstarává-li obec nad jatkami zdravotní dozor, stačí-li obec svými zřízeními obstarati toto vybírání a důchodkový dozor nad živnostenskými podniky, jakož i znamená-li skutečně pověření obce vybíráním d-ě z m. podstatnou úlevu jak pro státní dozorcí orgány, tak i pro poplatné živnostníky). O vybírání d-ě z m. uzavírá se mezi obcí a finančním úřadem I. stolice (za souhlasu ministerstva financí) zvláštní smlouva, pravidelně na tři roky s právem oboustranné výpovědi.

Literatura.

Dr. Ed. Hájek: „Daň z masa“.

Jan Martinec.

Daň z nerostných olejů.

1. Vývoj daně. 2. Předmět a výměra daně. 3. Povinnost platiti daň. 4. Splatnost daně. 5. Uvěření daně. 6. Zajišťovací opatření. 7. Vyklizení nerostných olejů z rafinerie. 8. Vracení daně. 9. Zjišťování zásob minerálních olejů. 10. Uskladnění zdaněných minerálních olejů s výhradou daněprostého vyklizení. 11. Trestní důchodkové normy. 12. Statistika.

1. Vývoj daně. Nerostný, minerální olej (ropa), ač byl již za starověku znám a v původním stavu, jak ze země vycházel, používán k pálení a svícení, domohl se rozšíření teprve v první polovici předešlého století při pokrocích techniky a po seznání jeho použitelnosti jako všeobecně použitelné svítivo. Seznání významu a důležitost nerostného oleje přimělo také rakouské zákonodárství k tomu, že v horním zákoně z roku 1854 prohlášena byla ropa za předmět horního regálu. Stále rostoucí upotřebením výrobků z ropy ku svícení dalo záhy podnět k tomu, že i celní politika obrala si za předmět nerostný olej. Zákonodárce spokojil se nejprve s celní ochranou domácí rafinace jak tuzemského, tak z ciziny dováženého nerostného oleje, prohlásiv v celním tarifu z roku 1853 černý,

bílý a červený kamenný olej za clu podrobený. Než i při této celní ochraně byla tuzemská spotřeba oleje ku svícení z největší části kryta clu podrobeným cizozemským petrolejem, ač tento byl ve městech uzavřených zatížen zvláštní státní daní spotřební a nejružnějšími obecními přírážkami. Stále rostoucí spotřeba petroleje dala podnět rakouské vládě, aby se z fiskálních ohledů pokusila o to, aby zvýšeno bylo daňové zatížení, uvalené na petrolej, a to bez ohledu k tomu, zda šlo o petrolej z ciziny dovezený, či v tuzemsku získaný. První v tom směru v roce 1877 učiněný vládní návrh nedošel parlamentního schválení a také v roce 1879 v naznačeném směru opěťovaný pokus nesetkal se se zdarem. Teprve ke konci roku 1881 byla parlamentem přijata zásada zdanění v tuzemsku získaného minerálního oleje. Zásada ta byla vtělena v zákon z 26. V. 1882, č. 55 ř. z., uh. zák. čl. XVIII. z roku 1882, jímž uvedena byla v život samostatná spotřební daň z nerostného oleje, kteráž při dovážení oleje vybírá se vedle cla. Tento zákon doznal při pokračující technice a při rostoucím rozsahu upotřebením nerostných olejů opětých změn a doplňků. Tak se stalo zákonem z 29. VI. 1896, č. 104 ř. z., kterýmž vyslovena byla v zájmu fiskálním záповěď mísení těžkých, dani nepodléhajících olejů s oleji lehkými, pak současným zákonem č. 105 ř. z. ex 1896, jímž bylo zproštění od daně, poskytované dosud minerálnímu oleji (benzinu), používanému k účelům rozpouštěcím a extrakčním, rozšířeno též na benzin, upotřebený k pohonu motorů a k čištění petrolejových šachet. Celní ochrana tuzemských rafinerií minerálních olejů byla za působnosti zákona z r. 1882 zvýšena cís. nař. ze 17. VII. 1899, č. 120 ř. z., VI. díl, jímž bylo od 1. I. 1900 odstraněno dosavadní rozlišování ropy podle její hutnoty.

Původně vydané prováděcí nařízení z 23. VI. 1882, č. 78 ř. z., bylo nahrazeno nařízením z 9. VI. 1903, č. 143 ř. z., vedle něhož platí ještě nařízení rak. min. fin. z 18. III. 1902, č. 59 ř. z., jímž upravena jest regenerace minerálního oleje, použitého daněprostě k účelům rozpouštěcím a extrakčním, a nařízení z 10. V. 1910, č. 101 ř. z., jímž definován jest pojem rafinace a upraveno odbavení výrobků získaných bez destilace a nepoužitelných k svícení.

Rakouské zákony a předpisy o zdanění minerálních olejů, jež po převratu